

Arrest

nr. 278 235 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Baneh (provincie Koerdistan), beschikt u over de Iraanse nationaliteit en bent u een etnische Koerd. Toen u nog een jong kind was, was uw oom K. (...) actief voor de KDPI (Koerdische Democratische Partij van Iran) en belandde hij hierom een aantal jaar in de gevangenis. Toen u 15 jaar oud was, begon u goederen te smokkelen naar de Iraaks-Iraanse grens en stelde u hierbij uw neven te werk. U leerde een zekere S. M. (...), een Koerd uit Irak, kennen en jullie werden zakenpartners in het smokkelen van o.a. airco's. Jullie werkten drie jaar lang samen, tot in 2008.

Uw neven waren jaloers op jullie goed draaiende zaken. Na een jaar te hebben samengewerkt, vroeg S. (...) u of u voedsel naar de grens wou brengen. Omdat een oom van S. (...) aan de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) gelinkt was, vermoedde u dat ook S. (...) met de PKK samenwerkte. U zag het als uw plicht om de guerrillastrijders te helpen. U bracht in totaal vijf of zes keer voedsel naar de grens. Op het einde van de winter van 2008 was S. (...) bij u thuis voor een van de maandelijkse afrekeningen die jullie deden. Die nacht kwam het Ettela'at (Ministerie van Informatie) met een auto van de Nirouyeh Entezami (reguliere ordediensten) langs bij u thuis in Baneh. Ze brachten u en S. (...) naar het kantoor van het Ettela'at in Baneh. Diezelfde nacht nog toonden ze u van ver een zelfgemaakt politiek document en wilden ze weten waarmee u bezig was en voor wie dit document bedoeld was. U en S. (...) zaten negen dagen vast en werden gemarteld. Hierna werden jullie twee dagen lang vastgehouden bij het Ettela'at van Sanandaj, waar S. (...) overleed als gevolg van de martelingen. U werd nog 25 dagen vastgehouden in de gevangenis, waarna u met behulp van een advocaat op borg vrijkwam. Na uw vrijlating ging u in de grensstreek tussen Iran en Irak wonen, waar u tussen verschillende dorpen pendelde. Een maand nadat u naar de grens met Irak was getrokken, werd uw vader gearresteerd en 27 dagen vastgehouden omwille van uw problemen. Later werd hij nog tweemaal gearresteerd. Twee jaar na uw vrijlating kwam u via een vriend van uw broer Haubier te weten dat de hele aanklacht tegen u verzonnen was door uw oom F. K. (...), de vader van uw jaloerse neven die bij de Bassij (Mobilisatie van de Verdrukten) was. Door u te laten betichten van politiek activisme voor de PKK naar aanleiding van uw samenwerking met S. (...), wilde hij verhinderen dat u nog langer uw handel zou kunnen drijven. Tot vier jaar na de feiten probeerde u nog verder te werken als smokkelaar. Vanaf 2012 werd het moeilijker om te werken. Uiteindelijk verliet u Iran in de lente van 2014 omdat u niet langer aan de grens kon werken. U trok naar Urmia en met behulp van de man van uw tante regelde u een smokkelaar. U stak de grens met Turkije illegaal over. Na vier nachten in Istanboel trok u naar de grens met Griekenland, vanwaar u met een opblaasbare boot de grens overstak en verder trok naar Athene. Tijdens uw verblijf in Griekenland werd ook uw broer Haubier hardhandig aangepakt door de Iraanse autoriteiten omwille van u. Hierbij werd zijn been gebroken. Gedurende uw eerste jaar in Athene kwam u in contact met de PKK-afdeling daar. Wanneer u zich verveelde en niets te doen had, nam u soms deel aan de betogingen van de PKK in Athene. U deed dit driemaal. U bleef drieënhalve à vier jaar in Griekenland om te werken vooraleer verder te trekken via Albanië, Servië, Roemenië, Duitsland en Frankrijk, om ten slotte op 22 februari 2020 in België aan te komen. Op 23 april 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Kort voor de dood van uw vader, zeven maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 20 mei 2021, openden de autoriteiten een dossier tegen hem opdat u zou terugkeren. Bij een terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van de autoriteiten en uw oom F. (...).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); een origineel aanvraagformulier voor een kart-e-melli (identiteitskaart) en een afgestempelde pasfoto waarmee u wil aantonen dat u door uw problemen nooit aan een melikaart bent geraakt; foto's van de shenasnameh, de kart-e melli en de legerkaart van uw oom K. (...), van de kart-e-melli en een werkvergunning van uw grootvader G. (...), en van diverse juridische documenten waaruit blijkt dat uw oom K. (...) meerdere malen veroordeeld werd tussen 1994 en 2001 voor collaboratie met een ontbonden democratische partij, groepsvorming – waarvoor hij zes jaar naar de gevangenis moest - en het uitgeven van cheques zonder waarde, waarmee u wil aantonen dat hij familie is van u en in de gevangenis zat; twee foto's van uzelf aan de Iraans-Iraakse grens; en vier foto's van uw deelname aan een betoging voor de PKK in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan het door u voorgehouden asiërelaas.

Vooreerst is uw algemene houding geenszins in overeenstemming met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U kwam naar eigen zeggen aan in Griekenland in de lente van 2014 en verbleef er drieënhalve à vier jaar (CGVS I, p. 10, 13, 16). U diende hier echter geen verzoek om internationale bescherming in. U deed dit ook niet in Albanië, Servië, Roemenië, Duitsland of Frankrijk.

U rechtvaardigde uw handelen door te stellen dat u naar Engeland wou reizen, maar het geld niet had om de oversteek te maken (CGVS I, p. 10, 13-14). Deze uitleg kan maar weinig overtuigen. Immers, van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. U meldde zich pas op 23 april 2020, zeven jaar nadat uw vingerafdrukken genomen werden in Griekenland, aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om voor het allereerst om internationale bescherming te verzoeken (zie Eurodachit in administratief dossier).

Bovendien geeft u geen duidelijk zicht op wanneer u Iran precies verlaten heeft. U verklaart zelf dat dit in de lente van 2014 was (CGVS I, p. 10). Uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat uw vingerafdrukken reeds op 13 februari 2013 afgenomen werden in Griekenland (zie Eurodachit in administratief dossier). Hiermee geconfronteerd bleef u echter bij uw verklaringen dat u pas in 2014 Iran verlaten heeft (CGVS I, p. 10). Ook zijn uw opeenvolgende verklaringen over uw verblijfplaats in de jaren voor uw beweerde vertrek uit Iran niet coherent. Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt dat u steeds in de stad Baneh heeft gewoond, tot u verhuisde naar Blake aan de grens met Irak, alwaar u dan ongeveer een jaar zou hebben gewoond alvorens het land in februari of maart 2014 te verlaten (Verklaring DVZ d.d. 25 juni 2020, vraag 10). Op het CGVS maakte u daarentegen duidelijk dat u in Baneh woonde tot de lente van 2008 en dat u sedertdien steeds aan de grens bent blijven wonen in verschillende dorpen en dit tot de lente van 2014 (CGVS I, p. 5, 8).

Voorgaande vaststellingen zetten uw algemene geloofwaardigheid onder druk en ondermijnen tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran en beweerde vrees bij terugkeer er naartoe.

Dat de geloofwaardigheid van uw concrete asielaanspraak ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit de volgende elementen.

Zo legde u diverse tegenstrijdige en merkwaardige verklaringen af met betrekking tot de activiteiten die u zou hebben onderhouden voorafgaand aan uw arrestatie in 2008. Bij de DVZ verklaarde u dat u sinds 2008 actief was voor de partij PJAK en dat u zowel voedsel aan de peshmerga van de PJAK leverde, als verantwoordelijk was voor de briefwisseling tussen de leden van de PJAK (CGVS Vragenlijst vraag 3.3, ingevuld bij de DVZ op 31 augustus 2020). Echter, op het CGVS verklaarde u dat u een jaar nadat u met S. (...) was beginnen te werken, dus in 2006, voedsel bracht maar niets anders (CGVS I, p. 17-18). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat uw echte problemen zich in 2008 voordeden, maar dat u voorheen S. (...) al kende en met hem activiteiten had. Bij de DVZ liet men u echter niet uitspreken en u weet niet hoe uw woorden daar geïnterpreteerd werden. U verklaarde niets over brieven gezegd te hebben, maar tien minuten te hebben kunnen spreken en in de war te zijn geweest (CGVS I, p. 23-24). Geen van de door u geponeerde rechtvaardigingen kan evenwel de vastgestelde inconsistenties opheffen. Bij aanvang van uw eerste onderhoud op het CGVS werd u namelijk gevraagd of u opmerkingen had bij uw onderhoud op de DVZ en of u daar alle essentiële redenen had kon aanhalen. U beaamde dat alles er goed verlopen was en dat u er, hoewel u niet alles in detail had kunnen vertellen, wel in staat was geweest om alles in het kort aan te halen (CGVS I, p. 2). Daarnaast volstaat het louter ontkennen van een van beide versies evenmin om als afdoende rechtvaardiging weerhouden te worden. Tevens is het bijzonder weinig plausibel dat u, hoewel u drie jaar lang samenwerkte met S. (...) en verklaarde te weten wat hij wel en niet deed, niet weet wat voor politieke activiteiten hij precies had. Hij was immers enkel uw zakenpartner (CGVS I, p. 11-12). Het is eveneens merkwaardig dat u voedsel voor 200 personen uit eigen zak zou voorzien, zonder te weten naar wie het precies ging en zelfs niet zeker te zijn voor welke partij het was bestemd. U vroeg hierover niets aan S. (...). U accepteerde dit zonder verpinken enkel en alleen omdat hij uw zakenpartner was (CGVS I, p. 17-19; CGVS II, p. 6). Voorts verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat u de guerrillastrijders nooit ontmoet of gezien heeft (CGVS I, p. 17). Echter, tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u hen eenmaal van ver gezien te hebben (CGVS II, p. 6). Bij confrontatie hiermee beperkte u zich tot een louter herhalen van uw laatste versie (CGVS II, p. 12). Gelet op bovenstaande elementen kan geen geloof meer gehecht worden aan uw activiteiten voorafgaand aan uw problemen in 2008.

Voorts zijn ook uw verklaringen over uw problemen met de Iraanse autoriteiten in 2008 behept met tegenstrijdigheden, waardoor ook hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Bij de DVZ verklaarde u op heterdaad betrappt te zijn met een dossier van PJAK in uw handen waarna u gearresteerd werd (CGVS Vragenlijst vraag 3.3, ingevuld bij de DVZ op 31 augustus 2020). Op het CGVS daarentegen verklaarde u vriendelijk gevraagd te zijn om mee te komen naar het politiekantoor. Het was pas bij het Ettela'at op kantoor dat men u van ver een politiek document toonde, waarvan u niet kon zien van wie dit was. U verklaarde bovendien dat dit document door het Ettela'at gefabriceerd was (CGVS I, p. 20-22). Hiermee geconfronteerd repliceerde u dat u omwille van een document opgepakt was, maar nooit gezegd had dat u met een document opgepakt was. U bevestigde nogmaals wat u op het CGVS had gezegd en verklaarde dat de tolk bij DVZ een Iraaks dialect sprak en u niet goed kon

begrijpen (CGVS I, p. 24). Zoals hierboven reeds vermeld, verklaarde u op het CGVS dat uw onderhoud bij de DVZ goed verlopen was en had u geen enkele opmerking over de tolk (CGVS I, p. 2). Het louter bevestigen van één van beide versies kan andermaal een dergelijke grote tegenstrijdigheid over de kern van uw problemen niet opheffen. Tevens verklaarde u op de DVZ in uw dorp gearresteerd te zijn (CGVS Vragenlijst vraag 3.3, ingevuld bij de DVZ op 31 augustus 2020), daar waar u op het CGVS beweerde in uw stad, Baneh, opgepakt te zijn en een duidelijk verschil maakte tussen uw dorp, nl. Blake, en uw stad, nl. Baneh (CGVS I, p. 21-22). Hierop gewezen verklaarde u niets van arrestaties af te weten en vroeg u of dat deel aan u voorgelezen kon worden. Nadat dit gedaan werd, had u hier geen verdere repliek meer op (CGVS I, p. 24). U bent bovendien tegenstrijdig over waar u hoelang vastzat. Bij de DVZ stelde u dat u eerst twee dagen in Baneh vastzat, waarna u negen dagen in Sanandaj vastzat (CGVS Vragenlijst vraag 3.3, ingevuld bij de DVZ op 31 augustus 2020). Op het CGVS verklaarde u het tegenovergestelde (CGVS I, p. 20). Na confrontatie bleef u bij uw verklaringen op het CGVS (CGVS I, p. 24). Dat u bij aanvang van uw tweede onderhoud op het CGVS verklaarde dat er bij de DVZ een fout plaatsgevonden had hieromtrent (CGVS II, p. 2) kan niet weerhouden worden aangezien u dit pas verklaarde na de confrontatie tijdens uw eerste onderhoud. Het is ook uiterst vreemd dat u verklaarde hierna nog een extra nacht in de gevangenis gezeten te hebben, waarna u op borg vrijkwam (CGVS I, p. 20). Iets later verklaarde u immers dat u nog 25 dagen extra in de gevangenis zat (CGVS I, p. 23). Hierover repte u dan weer met geen woord op de DVZ. Gevraagd waarom u hierover niets verteld had bij de DVZ, wees u er nogmaals op dat u onderbroken werd en niet alles mocht zeggen (CGVS I, p. 24). Er werd u evenwel op het einde van uw gesprek bij de DVZ gevraagd of u naast de reeds door u afgelegde verklaringen nog andere problemen had gehad met uw autoriteiten en of u nog iets toe te voegen had. U verklaarde niet te weten wat u nog moest zeggen over de autoriteiten en had verder niets toe te voegen (CGVS Vragenlijst vragen 3.7 en 3.8, ingevuld bij de DVZ op 31 augustus 2020). U maakte ook nog duidelijk dat u juridische documenten die uw problemen zouden kunnen bewijzen zou kunnen neerleggen – u had het over een kopie van de huisakte van uw borg (CGVS I, p. 23) en maakte gewag van de opstart van een rechtszaak tegen u (CGVS I, p. 23). Tot op heden legde u evenwel dergelijke voorname bewijsstukken niet neer. Er kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat u alles in het werk stelt elk beginsel van bewijs ter ondersteuning van uw asielrelaas en waarover u kan beschikken, voor te leggen. Dat u nalaat dit te doen, is een bijkomende indicator van de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Er kan verder al evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die uw vader en uw broer gehad zouden hebben omwille van u. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS maakte u duidelijk dat uw vader drie keer werd opgeroepen en vastgehouden door de autoriteiten. De eerste keer was een maand nadat u naar de grensstreek met Irak was getrokken (i.e. een maand na uw vrijlating in 2008); de tweede keer vond niet lang daarna plaats. Zijn drie arrestaties vonden alle plaats in een tijdspanne van één jaar (CGVS I, p. 6). Bij uw daaropvolgend onderhoud op 20 augustus 2021 situeerde u de eerste aanhouding van uw vader andermaal een maand na uw vrijlating. Het nieuws over de tweede en derde aanhoudingen zou u evenwel pas veel later, toen u onderweg was naar Europa (i.e. vanaf 2014), vernomen hebben (CGVS II, p. 9-10), wat evenwel niet verenigbaar is met uw eerdere verklaringen dat de drie aanhoudingen van uw vader in één jaar tijd na uw vrijlating in 2008 zouden hebben plaatsgevonden. Dat u, indien uw verklaringen over de aanhoudingen van uw vader waarachtig zouden zijn, pas jaren later over zijn tweede en derde aanhouding – die luidens uw eerste verklaringen in een jaar tijd vanaf de eerste arrestatie zouden hebben plaatsgevonden (i.e. 2008 - 2009) - zou hebben gehoord overtuigt geenszins. Op de DVZ maakte u nergens gewag van de problemen die uw broer zou hebben ondervonden, ook niet toen er nog eens expliciet extra gepeild werd naar andere problemen met de Iraanse autoriteiten dan degene die u reeds had uiteengezet (CGVS Vragenlijst vragen 3.5 en 3.7, ingevuld bij de DVZ op 31 augustus 2020), en dit terwijl u te kennen gaf dat u reeds in Griekenland van deze problemen op de hoogte zou zijn geweest (CGVS II, p. 10).

De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt tot slot nog versterkt door het gegeven dat u na uw problemen in 2008 naar eigen zeggen nog zes jaar in Iran verbleef, tot in 2014 (CGVS I, p. 12). U ging hier evenwel van dorp tot dorp en stak soms de grens met Irak over, maar keerde steeds terug naar Iran. Het was pas nadat uw werk als smokkelaar u onmogelijk gemaakt werd in de periode tussen 2012 en 2014 dat u besloot te vertrekken (CGVS I, p. 5, 8 en 19). Nogmaals gevraagd waarom u pas in 2014 vertrok als uw problemen zich in 2008 voordeden, verklaarde u dat u probeerde in uw eigen land uw brood te verdienen, nooit gedacht had naar Europa te gaan en zelfs vaak net over de grens met Irak ging, maar steeds terugkwam omdat u bang was voor problemen in Irak (CGVS I, p. 24). Dat u, nadat u problemen ondervond met de Iraanse autoriteiten en nog steeds door hen gezocht werd, nog zes jaar in Iran bleef en u bij het oversteken van de grens steeds terugkwam ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen en vrees ten aanzien van Iran eveneens op fundamentele wijze.

Gelet op alles wat voorafgaat, ontbeert het door u voorgehouden vluchtrelaas elke waarachtigheid.

Aangaande uw in loco activiteiten in Griekenland moet worden opgemerkt dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in een derde land de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Uw activiteiten voor de PKK in Griekenland, die u aan de hand van een aantal foto's aantoonde, blijken zeer gelimiteerd te zijn. U nam drie keer deel aan betogingen en dit telkens in het eerste jaar van uw verblijf in Griekenland. De eerste betoging was gericht tegen de Verenigde Staten waarbij u aan hun ambassade stond, de tweede was een mars voor Abdullah Öcalan van uw kamp in Lavrio naar het Grieks parlement in Athene, en de derde was in een park in Athene waarbij een Grieks parlamentslid sprak die in Syrië geweest was en Abdullah Öcalan ontmoet had. U verklaarde tevens nooit tegen het Iraans regime betoogd te hebben (CGVS II, p. 7-8). Geconfronteerd met het feit dat u in uw eerste onderhoud nochtans had aangegeven in Griekenland tweemaal betoogd te hebben aan de Iraanse ambassade (CGVS I, p. 15-16), ontkende u dit bij uw tweede onderhoud en stelde u dat u in uw hele leven daar slechts eenmaal gepasseerd bent, maar zeker niet om te betogen (CGVS II, p. 11). In België bent u zelfs nooit politiek actief geweest (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 6). In België voert u geen politieke activiteiten omdat u eerst een stabiel leven en antwoord op uw asielaanvraag wil zodat u wat van uw leven kan proeven vooraleer u andere Koerden kan helpen (CGVS I, p. 16). Dit staat evenwel haaks op uw verklaringen dat u een Koerd bent bij wie patriottisme in het bloed zit (CGVS I, p. 17 en 24; CGVS II, p. 4). Gelet op uw zeer beperkte politieke activiteiten in Griekenland kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom een dissidente overtuiging zal worden toegedicht, temeer uw asielrelaas omtrent de link die tussen u en politieke activiteiten in Iran gelegd zou zijn niet geloofwaardig is (cf. supra), en dat u hierom dus bij een terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Inzake de arrestaties en veroordelingen van uw oom K. A. (...), ter staving waarvan u diverse juridische stukken neerlegde, kan tot slot nog worden vastgesteld dat u destijds slechts elf à twaalf jaar oud was en dat u hierom persoonlijk nooit problemen gekend heeft met de Iraanse autoriteiten. Ook na uw ooms vrijlating uit de gevangenis toen u ongeveer achttien jaar oud was, heeft u nooit problemen ondervonden met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn activiteiten (CGVS II, p. 5-6). Uit niets blijkt aldus dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran om dit verleden van uw oom K. (...) zelf in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou komen.

De informatie waarop het CGVS zich in deze beslissing beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en nationaliteit staan, net als uw herkomst uit de grensregio met Irak, niet ter discussie. Dat u door uw problemen nooit aan een melikaart bent geraakt (CGVS I, p. 3-4) overtuigt niet gelet op de hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen. De band met uw oom K. (...) en diens problemen met de Iraanse autoriteiten worden door het CGVS evenmin betwist. Zoals reeds aangehaald maakt u evenwel niet aannemelijk hierom zelf door de autoriteiten te zullen worden geviséerd. De foto's van uw activiteiten in Griekenland kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren

dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij bij een terugkeer naar Iran vreest voor de Iraanse autoriteiten omwille van haar activiteiten voor de PKK, alsook haar oom F. (notities CGVS d.d. 20/05/2021, p. 15-20 en 23; notities CGVS d.d. 20/08/2021, p. 10, 12).

2.2.4. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. In het bijzonder wordt erop gewezen dat (A) haar algemene geloofwaardigheid reeds onder druk komt te staan doordat (i) haar algemene houding geenszins in overeenstemming is met een nood aan internationale bescherming nu zij pas zeven jaar nadat haar vingerdrukken genomen werden in Griekenland voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende, en (ii) zij geen duidelijk zicht geeft op wanneer zij Iran precies verlaten heeft; (B) geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas, aangezien (i) zij diverse tegenstrijdige en merkwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de activiteiten die zij zou hebben onderhouden voorafgaand aan haar arrestatie in 2008, (ii) ook haar verklaringen over haar problemen met de Iraanse autoriteiten in 2008 behept zijn met tegenstrijdigheden, (iii) zij duidelijk maakte dat zij juridische documenten kon neerleggen die haar problemen zouden kunnen bewijzen, doch tot op heden dergelijke voorname bewijsstukken niet neerlegde, (iv) zij ook over de problemen die haar vader en haar broer gehad zouden hebben omwille van haar tegenstrijdige verklaringen aflegt, en (v) zij na haar problemen in 2008 naar eigen zeggen nog zes jaar in Iran verbleef, tot in 2014, en zij pas nadat haar werk als smokkelaar haar onmogelijk gemaakt werd in de periode tussen 2012 en 2014 besloot te vertrekken; (C) aangaande haar loco activiteiten in Griekenland, (i) haar activiteiten voor de PKK in Griekenland zeer gelimiteerd blijken te zijn, (ii) zij in België nooit politiek actief is geweest, (iii) gelet op haar zeer beperkte politieke activiteiten in Griekenland bezwaarlijk kan worden aangenomen dat haar hierom een dissidente overtuiging zal worden toegedicht, temeer haar asielrelaas omtrent de link die tussen haar en politieke activiteiten in Iran gelegd zou zijn niet geloofwaardig is, en (iv) uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse

autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, en dat het personen zijn die al een verhoogd risicoprofiel hadden – hetgeen verzoekende partij echter niet aannemelijk heeft gemaakt gezien de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas – die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen; en (D) inzake de arrestaties en veroordelingen van haar oom K. A., verzoekende partij destijds slechts elf à twaalf jaar oud was, zij hierom persoonlijk nooit problemen gekend heeft met de Iraanse autoriteiten, ook niet na haar ooms vrijlating uit de gevangenis toen zij ongeveer achttien jaar oud was, en aldus uit niets blijkt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Iran om dit verleden van haar oom K. zelf in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou komen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om de verschillende vaststellingen van de bestreden beslissing op basis waarvan verwerende partij concludeert dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren.

Verzoekende partij beperkt zich ertoe op te merken dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar relaas slechts kort kon uiteenzetten, hetgeen echter geen soelaas biedt ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De Raad wijst er immers op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt en dit op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Zoals reeds wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, werd verzoekende partij bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud gevraagd of zij opmerkingen had bij haar onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en of zij daar alle essentiële redenen had kunnen aanhalen, waarop zij beaamde dat alles er goed verlopen was en dat zij er, hoewel zij niet alles in detail had kunnen vertellen, wel in staat was geweest om alles in het kort aan te halen. Verder moet er nog op worden gewezen dat haar op het einde van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog gevraagd werd of zij naast de reeds door haar afgelegde verklaringen nog andere problemen had gehad met haar autoriteiten en of zij nog iets toe te voegen had, waarop zij stelde niet te weten wat zij nog moest zeggen over de autoriteiten en verder niets toe te voegen had (zie vragenlijst CGVS, vragen 3.7 en 3.8). Het betoog dat zij haar relaas slechts kort uiteen kon zetten bij de Dienst Vreemdelingenzaken vormt dan ook allerminst een afdoende verschoning voor de in de bestreden beslissing vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen bij respectievelijk de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal over haar activiteiten voor de partij PJAK voorafgaand aan haar arrestatie in 2008 en haar problemen met de Iraanse autoriteiten in 2008, noch voor de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakte van de problemen die haar broer zou hebben ondervonden.

Voor het overige komt verzoekende partij niet verder dan een loutere herhaling van haar problemen in Iran. Dergelijke loutere herhaling van het asielrelaas is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze geheel in gebreke blijft.

2.2.6.1. Verder voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Iraanse autoriteiten bij een terugkeer naar Iran omwille van haar politieke activiteiten in Iran en Griekenland. Verzoekende partij benadrukt dat haar familie al gekend is bij de Iraanse

autoriteiten en dat zij hierdoor gemakkelijker geïnviseerd zal worden. Tevens verwijst zij in dit verband naar informatie uit het *“Algemeen Ambtsbericht Iran 2021”*.

2.2.6.2. De Raad benadrukt evenwel dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat aan haar politieke activiteiten in Iran voor de PKK geen enkel geloof kan worden gehecht. Wat betreft haar activiteiten voor de PKK in Griekenland, wordt er in de bestreden beslissing omstandig op gewezen dat deze activiteiten zeer gelimiteerd zijn en dat dan ook bezwaarlijk aangenomen kan worden dat zij hierom een dissidente overtuiging zal worden toegedicht, temeer haar asielrelaas omtrent de link die tussen haar en politieke activiteiten in Iran gelegd zou zijn niet geloofwaardig is. Verwerende partij verwijst in dit verband tevens naar informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, en dat het personen zijn die al een verhoogd risicoprofiel hadden die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De Raad benadrukt dat verzoekende partij echter niet aannemelijk maakt dergelijk verhoogd risicoprofiel te hebben nu zij gezien het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas niet aantoont dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran geïnviseerd werd door de Iraanse autoriteiten. Dat zij gemakkelijker geïnviseerd zal worden doordat haar familie al gekend is bij de Iraanse autoriteiten – zij lijkt te doelen op de arrestaties en veroordelingen van haar oom K. A. – maakt zij evenmin aannemelijk, nu in dit verband in de bestreden beslissing immers de pertinente vaststelling wordt gedaan dat verzoekende partij omwille van de problemen van haar oom persoonlijk nooit problemen gekend heeft met de Iraanse autoriteiten. Uit niets blijkt dan ook dat zij omwille van het verleden van haar oom reeds in het vizier zou staan van de Iraanse autoriteiten dan wel bij een terugkeer naar Iran in het vizier van de Iraanse autoriteiten dreigt te komen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar informatie die zou moeten blijken uit het rapport *“Algemeen Ambtsbericht Iran 2021”*, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij nalaat dit rapport bij te brengen. Met deze informatie kan dan ook geen rekening worden gehouden.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofd van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT